

Învață să plânga, mi-a zis Dumnezeu (II)

Teodor Dume

nu-mi aduc prea bine aminte
zâmbetul lui
și nici
ultimele îmbrățișări
știi doar că
pe întunericul din noapte
scrijeleam cu unghiile - TATA
tăcut
de sub umbra rămasă
undeva în timp
Dumnezeu
mă privea de parcă
nu s-ar fi
întâmpnat nimic
până în ziua în care
mi-a șoptit
întoarce-te în lumină și
în zborul de pasăre
niciodată în umbrele
care nu se văd
și vei fi tu însuți

și pentru că
între mine și umbră există o asemănare
nu-mi voi întoarce niciodată privirea
înspre cealaltă jumătate a nopții

în mine a mai rămas lumină doar atât
cât să-mi amintească de cel care a fost
tata